

Wyrok z dnia 26 maja 2000 r.

I PKN 670/99

Brak konkretyzacji przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę (art. 30 § 4 KP) nie stanowi podstawy roszczenia o przywrócenie do pracy albo o odszkodowanie (art. 56 § 1 KP), jeżeli pracodawca w inny sposób zapoznał pracownika z tą przyczyną.

Przewodniczący SSN Zbigniew Myszk, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2000 r. sprawy z powództwa Macieja M. przeciwko T.R.P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o odszkodowanie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 1999 r. [...]

1. o d d a ł kasację,
2. zasądził od Macieja M. na rzecz strony pozwanej kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Rozpatrzona kasacja powoda miała podstawę określoną w art. 393¹ pkt 1 KPC z zarzutem naruszenia przepisów art. 52 § 1 pkt 1 oraz art. 30 § 4 Kodeksu pracy: „przez przyjęcie, że powód dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych oraz, że pozwany nie miał obowiązku wskazania przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, której nie dokumentują akta osobowe pracownika”. We wniosku kasacji żądano uchylecia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 1999 r. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi lub Sądowi Okręgowemu w Warszawie z zasądzeniem od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wobec ograniczenia kasacji w zakresie jej podstaw do zarzutu naruszenia określonych przepisów prawa materialnego, bez zakwestionowania poprawności proceduralnej, rozpoznanie sprawy przez Sąd Najwyższy (art. 393¹¹ KPC) nie mogło wkraczać w ocenę podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku. Ta bowiem została ustalona w postępowaniu, które nie zostało zakwestionowane właściwą do tego podstawą kasacji (art. 393¹ pkt 2 KPC). Oznacza to, że dla zbadania zarzutów kasacji co do błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania wskazanych przepisów prawa materialnego miarodajnym punktem odniesienia są fakty ustalone przez Sąd.

Kasacja bezpodstawnie uzasadniała przedstawione zarzuty, powołując się nie na wyjaśnione w postępowaniu sądowym okoliczności faktyczne, lecz na sprzeczne z tymi ustaleniami twierdzenia powoda. Nie budzi natomiast wątpliwości ani wykładnia, ani zastosowanie wskazanych w kasacji przepisów prawa materialnego, jeżeli podstawą oceny są ustalenia zaskarżonego wyroku, które stanowią akceptację ustaleń wyroku Sądu pierwszej instancji. W zakresie kwestii poruszonych w kasacji decydujące znaczenie miały ustalenia następujące.

Jeżeli chodzi o wskazanie przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, to w piśmie o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 3 grudnia 1997 r. pracodawca powołał się na to, że powód sprzeniewierzył fundusze firmy. Gdyby poprzestać tylko na powyższym określeniu, to z pewnością należałoby uznać, że jest ono wadliwe, gdyż nie precyzuje żadnych istotnych elementów zarzutu, który stanowi jedynie ogólną ocenę. Jednakże wyjaśniono, że: „powód doskonale zdawał sobie sprawę, na czym owo sprzeniewierzenie funduszy firmy polegało”. Bezpośrednio przed wręczeniem mu pisma rozwiązującego umowę o pracę kompetentni pracownicy strony pozwanej przedstawili powodowi szczegółowe zarzuty, oparte na analizie dokumentów (rachunków za benzynę rzekomo zużytą do samochodu służbowego powoda), z których wynikało, że tankował benzynę kilka razy w tej samej miejscowości w odstępie godziny, czy też wielokrotnie, podczas gdy brak było w ogóle konieczności dojazdu. Przedstawiono wówczas powodowi także złożone przez niego rachunki za benzynę, wystawione w czasie jego urlopu wypoczynkowego, kiedy to sam powinien finansować koszty paliwa. Wreszcie ustalono, że powód pobierał fałszywe faktury za benzynę, a następnie przedstawiał je pracodawcy w celu rozliczenia. Bezpośrednio przed rozwiązaniem umowy o pracę powód przyznał, że zbierał „lewe” faktury. Powiedział, że raz zaproponowano mu wzięcie takiego ra-

chunku, a później stracił już nad tym kontrolę. W tych okolicznościach Sądy słusznie uznały, że wskazana na piśmie przyczyna rozwiązania umowy o pracę pozostawała w związku ze szczegółowym przedstawieniem zarzutów bezpośrednio przed rozwiązaniem, co zapewniało powodowi z jednej strony właściwą orientację co do podstawy faktycznej postawionego mu zarzutu (art. 52 § 1 pkt 1 KP), jak też dawało mu to możliwość podjęcia odpowiedniej obrony. Nie nastąpiło zatem naruszenie art. 30 § 4 KP w stopniu stwarzającym pracownikowi podstawę do roszczenia o odszkodowanie (art. 56 § 1 KP).

Nie ma też racji kasacja, upatrując wadliwości dokonanego przez pracodawcę rozwiązania umowy o pracę z powodem w tym, że w dniu rozwiązania pracodawca nie miał jeszcze szczegółowego wyliczenia szkody wyrządzonej przez powoda na skutek zarzuconego mu „sprzeniewierzenia funduszy firmy”. Ustalone okoliczności co do sposobu działania powoda, że pobierał on od pracodawcy nienależne mu kwoty na podstawie fikcyjnych rachunków lub rachunków za paliwo, którego nie zużył na potrzeby zakładu pracy, stwarzały wystarczającą podstawę – jak to szczegółowo wyjaśniono w wyrokach Sądów obu instancji – do zastosowania art. 52 § 1 pkt 1 KP. Sąd w zaskarżonym wyroku bez naruszenia tego przepisu ustalił, że zachodziły wszystkie wymagane elementy podmiotowe (zawinienie) i przedmiotowe w postaci ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

Z powyższych przyczyn kasacja powoda jako nie mająca usprawiedliwionej podstawy podlegała oddaleniu (art. 393¹² KPC).

=====